

Entre 'Ouse' i 'Com elles'

Borges deia que llegir és més important que escriure, que escriure no n'és més que una part menor. Desconec si tal principi s'adiu al projecte literari de Mireia Vidal-Conte, però diria que no se li fa estrany a la vista de la recent confluència del seu últim llibre de poemes, *Ouse* (LaBreu, 2016; en podeu llegir una crítica a la pàgina 34 d'aquest suplement) i l'antologia al seu càrrec de poetes occidentals del segle XX, tal com precisa el subtítol, *Com elles* (Leonard Muntaner, 2017). En aquest últim llibre, MV-C culmina amb èxit una sofisticada operació literària: d'una banda ofereix un ampli viatge per la millor i no sempre més coneguda poesia del segle passat, un autèntic breuari de sensibilitats de referència d'extraordinàries peces d'entre les quals costa distingir-ne autories perquè sap greu deixar-ne fora: Felícia Fuster, Ingeborg Bachmann, Anne Sexton, Sylvia Plath, Anne Carson, Olvido García Valdés, Chantal Maillard, Maria Mercè Marçal... De l'altra, presenta la seva paleta personal d'interessos, i en part també de registres, dins d'una aposta estilística desinhibidament militant, definida, potent i atractiva, operant entre la devastació derivada de l'encontre entre la sensibilitat i l'aspiració a entendre el món d'una banda, i de l'altra la manca de concessions formals, amb l'eclecticisme possibilista del moment actual al fons.

Com correspon a aquesta declaració de principis la poesia de MV-C? La poeta arri-

Il·lustració: PEP DUIXANS

ba al seu estil per elevació i despulament d'elements innecessaris, de les digressions i trivialitats habitualment esmunyides en les retòriques acumulatives. Practica les formes de la precarietat, que la situarien en la

transcendència si no fos perquè senyoreja en el domini de la immanència. Precarietat no com a punt de partida simplista sinó resultat final d'un sever procés de depuració a la percaça de l'essència. Diu la poeta: "aquesta vegada dius / només tocar / veus? / t'è".

En les grans revolucions hi sol haver una important restauració de conquestes perdudes. El moviment modern iniciat amb el romanticisme aspira a treure la transcendència de l'art per recollir-lo en dimensions humanes que l'acostin al públic, a alliberar-lo del sublim absolut tendent a l'infinit, per acollir-lo a la finitud abastable i comprensible. Coneixem la dicotomia que distorsiona les apostes discursives d'ençà d'aleshores.

"El pèndol / acceptes que no / el pèndol ara toca lluny / de tu / si la torna / si el pes / -no, ara no, l'aigua no!- / ja no penja / a favor teu". La sorprenent, afortunada consecució de MV-C en la seva poesia, emmarcada en el món referencial plasmat en lesmentada antologia, consisteix a superar la bipolaritat romàntica per resoldre-la atenent amb terrible eficàcia l'alçada poètica i, alhora, la colpidora conjunció emocional amb el lector. *Ouse* i *Com elles* són dues peces que s'il·luminen l'una a l'altra, i adquireixen un sentit més ampli apreciades en conjunt, per erigir-se en fita important de la poesia del segle XXI. Deixo a la poeta l'última paraula: "viatge o desconstrucció / tornaràs més despullada / més opaca o / més". *

E
En les grans revolucions hi sol haver una important restauració de conquestes perdudes

ESTIMADA PSICOANALISTA JORDI CERVERA

Emocions literàries

Entenc que vostè, com a psicoanalista especialitzada en temes literaris i filies i fòbies descriptors, deu tenir molt clar que tots tenen pujades i baixades, moments eufòrics que cal administrar amb cura (acostumen a ser escassos) i pous depressius que és imprescindible minimitzar. Però també és cert que hi ha instants de descoberta que no tenen preu i aquesta setmana puc confessar que n'he viscut un que m'ha fet immensament feliç i m'ha creat una sensació semblant a la que deu sentir un atleta que, després

d'anys de mortificar-se, aconsegueix saltar més lluny del que mai ho ha fet ningú.

Llegia una entrevista que celebrava els 50 anys del restaurant Via Veneto, un clàssic de Barcelona per on ha passat Nixon, *O Rei Pelé*, García Márquez, Carlos Barral i Salvador Dalí. Quasi acabant l'article, la periodista deia: "... infinitat descriptors i personatges del món editorial (el guanyador del premi Planeta es continua decidint allà mateix, en un reservat)". Marededeusenyor! Un grapat d'anys desitjant saber el lloc secret on es reuneix el jurat durant el

sopar, fins i tot una vegada vaig entrar al lloc on preparen el sopar, esperant trobarlos entre soroll de plats, sopant d'urgència rere cortines de vellut, i ara descobreixo que es reuneixen al Via Veneto.

Sóc feliç. Lany que ve, en lloc de sopar, serà més emocionant quedar-se a la Diagonal per veure com arriba el secretari del jurat, escortat per les forces de l'ordre, per poder fer quatre vegades la ruta entre el carrer de Ganduxer i el Palau de Congressos i anar acostant als comensals el frenesí de les votacions. *